

Presse og Information

Den Europæiske Unions Domstol
PRESSEMEDDELELSE NR. 156/19

Luxembourg den 12. december 2019

Dom i de forenede sager C-566/19 PPU, Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg, og C-626/19 PPU, Openbaar Ministerie, samt i sag C-625/19 PPU og sag C-627/19 PPU, Openbaar Ministerie

Domstolen finder, at den franske, den svenske og den belgiske anklagemyndighed opfylder kravene med henblik på at kunne udstede en europæisk arrestordre, og præciserer ligeledes rækkevidden af den domstolsbeskyttelse, der tilkommer de personer, som er genstand for en sådan arrestordre

I dommen i sagen Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg og Openbaar Ministerie (Anklagemyndighederne i Lyon og i Tours) (forenede sager C-566/19 PPU og C-626/19 PPU), i Openbaar Ministerie-sagen (Anklagemyndigheden i Sverige) (sag C-625/19 PPU) og i Openbaar Ministerie-sagen (Anklagemyndigheden i Bruxelles) (sag C-627/19 PPU), der blev afsagt den 12. december 2019 inden for rammerne af hasteproceduren, supplerede Domstolen sin nylige praksis¹ vedrørende rammeafgørelse 2002/584 om den europæiske arrestordre², idet Domstolen fremsatte bemærkninger vedrørende kravet om uafhængighed hos en »udstedende judiciel myndighed«, der udsteder en europæisk arrestordre, samt vedrørende kravet om en effektiv domstolsbeskyttelse, der skal sikres de personer, som er genstand for en sådan arrestordre.

I hovedsagerne var der blevet udstedt europæiske arrestordrer af franske anklagemyndigheder (forenede sager C-566/19 PPU og C-626/19 PPU), den svenske anklagemyndighed (sag C-625/19 PPU) og den belgiske anklagemyndighed (sag C-627/19 PPU), i de første tre sager med henblik på strafforfølgning og i den sidste sag med henblik på straffuldbyrdelse. Der opstod tvivl med hensyn til arrestordrernes fuldbyrdelse, som navnlig afhang af, om de respektive anklagemyndigheder kunne kvalificeres som »udstedende judicielle myndigheder«.

I første omgang undersøgte Domstolen, om statuten for den franske anklagemyndighed giver denne anklagemyndighed en uafhængighed, der er tilstrækkelig med henblik på at udstede europæiske arrestordrer, og fastslog, at dette er tilfældet.

For at nå til denne konklusion bemærkede Domstolen indledningsvis, at begrebet »udstedende judiciel myndighed« kan omfatte myndigheder i en medlemsstat, der uden at være dommere eller domstole deltager i forvaltningen af strafferetsplejen og handler uafhængigt. Denne sidstnævnte betingelse forudsætter, at der findes vedtægtsmæssige og organisatoriske regler, der kan sikre, at den pågældende myndighed i forbindelse med udstedelsen af en europæisk arrestordre ikke udsættes for nogen form for risiko for at blive underlagt styring eller en individuel instruktion fra den udøvende magt.

Hvad angår de franske anklagere var de foreliggende elementer ifølge Domstolen tilstrækkelige til at godtgøre, at disse anklagere råder over beføjelser til på uafhængig vis, navnlig i forhold til den udøvende magt, at vurdere nødvendigheden af at udstede en europæisk arrestordre, samt om en sådan udstedelse er forholdsmæssig, og at anklagerne udøver denne beføjelse på objektiv vis, idet den tager hensyn til al dokumentation, såvel inkriminerende som diskulperende. Deres uafhængighed bringes hverken i fare af den omstændighed, at de har til opgave at rejse tiltale, af

¹ Jf. bl.a. dom af 27.5.2019, OG og PI (Anklagemyndighederne i Lübeck og i Zwickau) (forenede [sager C-508/18 og C-82/19 PPU](#)), af 27.5.2019, PF (Øverste anklager i Litauen) ([sag C-509/18](#)) (jf. [CP n° 68/19](#)) og af 9.10.2019, NJ (Anklagemyndigheden i Wien) ([sag C-489/19 PPU](#)).

² Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13.6.2002 om den europæiske arrestordre og om procedurene for overgivelse mellem medlemsstaterne (EFT 2002, L 190, s. 1).

den omstændighed, at justitsministeren kan tilstille dem generelle instrukser vedrørende den strafferetlige politik, eller af den omstændighed, at deres hierarkiske overordnede, som også selv er anklagere, har kontrol- og ledelsesbeføjelser over for dem, således at de er forpligtede til at efterleve disse overordnede instruktioner.

Dernæst præciserede Domstolen det krav, som stilles i medfør af dens nylige praksis, hvorefter afgørelsen om at udstede en europæisk arrestordre, når denne afgørelse træffes af en myndighed, der deltager i forvaltningen af retsplejen, men ikke er en domstol, i den udstedende medlemsstat skal kunne prøves under en retssag, der overholder kravene til en effektiv domstolsbeskyttelse.

For det første fremhævede Domstolen, at den omstændighed, at der findes et sådant retsmiddel, ikke udgør en betingelse for, at myndigheden kan kvalificeres som udstedende judiciel myndighed.

For det andet anførte Domstolen, at det tilkommer medlemsstaterne at sørge for, at deres retsordener sikrer det krævede niveau for den effektive domstolsbeskyttelse gennem de processuelle regler, som de iværksætter, og som kan variere fra et system til et andet. Indførelsen af et særskilt søgsmål til prøvelse af en afgørelse om at udstede en europæisk arrestordre udgør således blot en mulighed blandt flere. Domstolen fastslog, at de krav, der er forbundet med en effektiv domstolsbeskyttelse, som tilkommer en person, der er genstand for en europæisk arrestordre, som med henblik på strafforfølgning er udstedt af en myndighed, der ikke er en domstol, er opfyldt, når betingelserne for udstedelsen af denne arrestordre, herunder navnlig spørgsmålet om, hvorvidt udstedelsen er forholdsmæssig, kan underlægges domstolskontrol i den udstedende medlemsstat.

I det foreliggende tilfælde overholder det franske og det svenske system disse krav, eftersom de nationale processuelle regler gør det muligt at konstatere, at spørgsmålet om, hvorvidt anklagemyndighedens afgørelse om at udstede en europæisk arrestordre er forholdsmæssig, kan underlægges domstolskontrol, der går forud for, eller endog foregår stort set sideløbende med, vedtagelsen af denne afgørelse, idet den imidlertid også kan underlægges en efterfølgende domstolskontrol. En sådan vurdering foretages navnlig på forhånd af den domstol, der vedtager den nationale afgørelse, som siden kan danne grundlag for den europæiske arrestordre.

Såfremt den europæiske arrestordre ikke er blevet udstedt af anklagemyndigheden med henblik på strafforfølgning, men med henblik på fuldbyrdelse af en frihedsstraf idømt ved en endelig dom, udtalte Domstolen, at de krav, der følger af en effektiv domstolsbeskyttelse, heller ikke indebærer, at der indføres et særskilt retsmiddel til prøvelse af anklagemyndighedens afgørelse. Det belgiske system, som ikke fastsætter et sådant retsmiddel, opfylder således også disse krav. I denne henseende fremhævede Domstolen, at når en europæisk arrestordre er udstedt med henblik på straffuldbyrdelse, foretages domstolskontrollen i den eksigible dom, som ligger til grund for den pågældende europæiske arrestordre. Den fuldbyrdende judicielle myndighed kan nemlig lægge til grund, at afgørelsen om at udstede en sådan arrestordre er truffet under en retslig procedure, hvorunder den eftersøgte person har været omfattet af de garantier, der kræves for beskyttelse af den pågældendes grundlæggende rettigheder. Forholdsmæssigheden af denne arrestordre følger desuden ligeledes af den idømte straf, eftersom rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre bestemmer, at denne skal bestå i en straf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning af en varighed på mindst fire måneder.

BEMÆRKNING: Gennem en præjudiciel forelæggelse kan retterne i medlemsstaterne i forbindelse med retssager, der verserer for dem, forelægge Domstolen spørgsmål vedrørende fortolkningen af EU-retten eller gyldigheden af en EU-retsakt. Domstolen træffer ikke afgørelse i den nationale retstvist. Det tilkommer den nationale ret at afgøre sagen i overensstemmelse med Domstolens afgørelse, der på tilsvarende måde er bindende for andre nationale retter i sager vedrørende en tilsvarende problemstilling.

Dette er et ikke-officielt dokument til mediernes brug og forpligter ikke Domstolen.

Dommene ([C-566/19 PPU](#) og [C-626/19 PPU](#), [C-625/19 PPU](#) og [C-627/19 PPU](#)) offentliggøres på webstedet CURIA på afsigelsesdagen.

Kontakt i Kontoret for Presse og Information: Gitte Stadler ☎ (+352) 4303 3127